

Onderstroomboven Magazine 6.0

*POËZIEALBUM
TWEE*

schrijversenbeelderscollectiefOnderstroomboven
Jaargang 2, nummer 6, 25 oktober 2014

Onderstroomboven Magazine 6.0

POËZIEALBUM
TWEE

Uitgeverij Artscience

De dichters:

Peter Wiesenekker

Derrel Niemeyer

Chantal de Beyne

Hans Marijnissen

Hans Plomp

Valal (Ernst du Pon)

Sanatan Swemer

Irene Krielaart

Desirée van Woerden

Mireille Buldeo Rai

Erwin Mulder

Sarah Morton

Gerbrand Muller

Woord vooraf

We kunnen kort zijn.

Een tweede poëziealbum, dikker en gevulder dan ons eerste bundeltje, een jaar geleden.

Er is ons genoeg poëtische taal om de oren gewaaid om weer een nummer te vullen.

Nieuwe gezichten, nieuwe gedichten, oude bekenden met één, twee, veel poëmen, litanies, lieve rijmen, ongerijmde teksten.

4 Ik herhaal het motto van vorig jaar: het schrijvers en beelders collectief Onderstroomboven brengt de verbeelding weer aan zet.

Ewout Storm van Leeuwen (*hoofdredacteur*)

PETER WIESENEKKER

De onderwereld

Stervenskoud!
Ijs glinstert in de bomen
terwijl sneeuw vlaag na vlaag
van de daken stuift. Zelfs de Neonre-
clame
is niet in beweging te krijgen.
Snelle passen
bij de toegang tot de Metro.
Mannen en vrouwen met berenmuts
en bontjas komen haastig aan
en glijden weg de diepte in
weg,
weg
van de bijtende kou,
een somber
daal af
daal af
in de diepte van het graf.

5

En eenmaal
beneden....

Bloedheet.
tropisch paradijs.
Mannen, vrouwen, jongens, meisjes,
alles
trekt de jassen uit, zet de perrons in
zomergloed.
Niemand nog in wintergoed!
Het Elysium waaiert open
en daar
staan de reizigers
van kilte, sneeuw en ijs bevrijd
lachend te wachten op de voortgang
van hun reis.

Nausikaa in het park

Zij zit in de zon
op de bank in het park,
het rolschaatsmeisje. Haar vriendin
gespt de eigen rollerskates stevig vast.
Maar zij
aarzelt met het optrekken
van haar kous
en richt de blik op de lens.
6 Haar ogen kijken zoals jonge ogen
niet zouden moeten kijken,
dwars snijden ze
door je heen.
Een kind
dat zo vroeg al vrouwenogen toont,
gulzig en zonder mededogen!
Nieuwsgierigheid
naar een wereld zonder poppen?
Naar een krachtenspel dat ze niet kent?
Met elke zwerver een drenkeling op
haar kust
die zij in liefde bewogen teder kozend
haar Odysseus noemt?
Ogen.
Ogen.

Jamaica rum

Ik woon
in Zombie Huis. Even de pijp
aan Maarten geven. Maarten pakt de pijp
en neemt een haal. Zijn ogen rood,
zijn lichaam zwaar,
een zak vol vlees
en botten. Maar hij voelt zich
de opkomende zon die aanstonds
schijnen gaat, regenbogen trekken gaat
over het verlaten strand. Hoor,
de zee gaat tekeer. Dorst. Maarten,
zou ergens boven dat flesje rum nog staan?
Hij staat op, struikelt de kamers door.
Trap op.
Trap af.
Daar is hij weer,
de fles losjes in de hand. Het schijnsel
van de drank ketst fel tegen wanden kaal.
Buiten op de veranda is het koel. Frisse bries.
Meeuwen genoeg. Kan Maarten
nog wel op z'n benen staan? Hij draait
de blik naar mij, z'n ogen wit, de mond vol
schuim, en zet zijn lijf traag in zwaai,
zakt geluidloos in elkaar,
trappelt nog wat na.
Ik trek de kurk uit de fles, drink hem
tot op de bodem leeg en gooi hem stuk naast de plek
waar Dood Maarten ligt. Elke scherf een splinter
geluk voor onderweg.
In dit Huis waait de wind der tijden.
Overal proef je de geur van beschimmeld brood
en vreemde stemmen fluisteren in hoeken en gaten.
De wildeman beukt z'n trommel stuk. En ik zeg
"Welkom, Broeder Dood!"

Wegh

Wegh
schrijf ik vandaag met “gh”
zoals wegh-geblazen
door de wind.

Zwiepende vleugels
tekenen de Engel des Doods.
Zuigt alles mee.

8 Waar is het strand, de zee de kust?
Vindplaats onbekend.
Wegh.

Papieren vliegtuigje

Alles waait voorbij. Je stem, je hand.
Alles vliegt voorbij. Wie luistert? De trap?
De deur, de mat in de gang, de jassen?
Spinrag,
muizengaten,
vliegen, motten?
Maar is er
één mens die hoort?

Ik glijd langs de tijd, vergeten plekken,
het oneindige toegewijd. Ik ben het papieren
vliegtuigje
dat losjes op de wind
tot ver naar achter de bomen zwenkt.
Takken verhullen het verschiet.

DERREL NIEMEYER

1 Vanuit mijn raam
bezie ik veel,
heel de wereld gaat voorbij,
gaat aan mij voorbij,
ik zie alles
en ik bezie van alles,
elke kleur heb ik gezien,
bruin, pure chocolade,
melk, geel, rood verbrand
en zelfs blauw,
ik herkende haar,
hoorde haar gister gillen,
gister gilde ze weer,
ze gilt
elke dag,
dat noemt ze zingen,
ik hoorde niet het verschil
en ik bezie veel,
van alles vliegt voorbij
aan mijn raam,
windkracht 10
en een vredesvlag,
een witte,
neen anorexia
in negligé
en ik zie iets
iets moois
een stoet van praalwagens,
patsers met pracht,

een auto ter compensatie van
gemis aan inhoud
of was het specifieke inhoud
veilig verborgen achter
een kledingstuk
wat alleen uitgaat
als hij betaalt,
zij het geld
en hij iets van haar,
de prijs voor seks,
s.o.a.,
en ik zie veel
heel veel zie ik
vanuit mijn raam,
een lijkenwagen rijdt
op gepaste wijze,
de patsers met pracht,
ze racen als gekken
door groen
en ik zie
een lijkenwagen rijdt
ook
die volgt

.... de gekken.

2 Er ligt een
langharige cavia op sterven
of is deze al dood
of is het geen
langharige cavia
maar een rat,
zo'n rode.

Socialisme en Vrije seks,
beiden op sterven na dood.
Kapitalisme en Aids,
niet dood te krijgen.

In ieder geval
ik riek een lijkenlucht
steeds wanneer jij
je mond opent,
je benen spreidt
of ik langs je loop.

Ik houd niet van penetrante
penetrerende geuren die
mijn neus negatief stimuleren
dus ik ga een blokje om.

Er ligt een
langharige troela op sterven.
Of is deze al inmiddels dood?
Het blokje is bijna afgelegd.

Ik zal het zodra weten,
indien ja, ...
dan neem ik haar brood.

3 De zon schijnt &
het is mij te warm,
sluit mezelf daarom op.

Het is alsof ze het weten
de zuigers,
alle zijn ze hier,
gaten in mijn huid
maar een ding
blijft onaangetast.

12 En zij die
zuigt
is daar.

Ik hier
en de zon
maakt mijn spieren los
slechts eentje blijft er stijf.

Ja, ik denk al weer aan haar,
zij die immer tegen me kijft
en dat maakt haar zo lekker.
Denk aan haar vernederingen
van mij, de ondeugende dingen
die ze zegt,
ik ben haar toyboy,
ik ben haar knecht.

Het slechts een ding
waarvoor zij mij wilt.
Genot waardoor ze gilt.
Was ze maar hier.

Ik zou haar behandelen
als een popje
maar elke dag haar nemen,
bruut en met 'geweld'
totdat ze tegen me zegt,
"He toyboy,
ik ben uitgeteld".

En zelfs dan
zou ik doorgaan
en ze zou zeggen,
"je bent mijn held!".

Maar dit zuigt
zij die zuigt
is daar.

CHANTAL DE BEYNE

Ont-waken...

Tussen de bomen en het groen
Worden gouden draden geweven
Openhartig wordt verteld
Wat de essentie is van leven.

14

Ga gerust eens voelend mee
Laat de wind je zacht bekoren
Lachend loop je dan gezwind
Eens vanachter dan van voren.

Onder de bomen in het geel
Plaats of tijd is ongekend
Openhartig wordt ont-moet
Alles is juist zoals gewenst.

Ga gerust eens stap voor stap
Ontdek je ongekende krachten
Liefde kent geen ogenblik
Kan oneindig veel verzachten.

HANS MARIJNISSEN

Wartaal

Tot hij het wiel uitvond
van volkomen leegte,
van absolute absurditeit,
struikelde hij voortdurend
over greppels van vergissingen,
litttekens van verwondingen
en verhuisdozen vol spijt en schuld,
zijn ziel als steenkool.

15

Hij doorkruiste het hart van de zon
en stortte neer onder ons,
maar anders, heel anders,
een diamant.

Na die geslaagde poging
de wereld te omzeilen
sprak de dichter als vanouds wartaal,
en werd begrip het begin van zijn einde.

—

De taak

Ik brand
dus ik besta.

16

Boomtakken schudden.
In volstrekte paniek
en gestrekte draf
overvalt de dag me,
trappelend huisdier,
verminkt door tralies.
Bedreven traceer ik tranen,
maar ik kan niet troosten.

Wat is de taak van de dichter?

Ik verga,
dus ik besta.
Als de storm
nu even de boombladeren stilhoudt
kan ik ze vastleggen,
compleet.

—

Afgang

Knap hoe sommige performers
hun gedichten van buiten kennen,

en dan in publiek,
in muziek,
slagaders openen
en leegbloeden.

17

Ik druk de microfoon
tegen mijn hart
en alles klopt.

Ik leer nog dagelijks
mijn gedichten van binnen kennen.

—

HANS PLOMP

Vluchtelingen

Bijna uitgestorven stad
waarboven vlokken kolken,
klevend aan een oude jas,
een zware tas.

Twee mensen tussen donkere gebouwen
de vingers in elkaar gekromd als klauwen.

18

Ooit lagen ze in elkaars armen
in een warme liefdesnacht.

Een gure windvlaag
dringt door in alle hoeken.

Ze vraagt: "hoe lang nog?"
en hoort hem zacht vloeken.

—

Iris

Je bent verdomd een zielemaat
in dit moeras
van hebzucht en haat.

Middenin de zondvloed van de tijd
vormen wij een eiland
van liefde,
geworteld in eeuwigheid.

—

Dorp uit het Stenen Tijdperk

Duizenden jaren terug
klonken hier kinderstemmen
en beklommen mensen deze heuvelrug.

Wat cirkels en verspreide keien
is wat de tijd ons liet.
Ik denk niet
dat men later onze ruïnes anders ziet.

Hoewel... toen was alles rond en krom.
Wij hebben de architect
die alles loodrecht trekt.
Wat zijn we dom.

19

Zo binnen - zo buiten

Hij staat daar
te waken aan de poort van zijn geluk.
Hij moppert en hij wacht maar,
achter zijn rug zakt de muur in elkaar.
Hij tuurt in de verte
of hij haar ziet komen,
de vrouw van zijn dromen.

Totdat hij besluit naar binnen te gaan,
gaat door de poort in zijn eigen bestaan.
Langs een lange Lindenlaan
komt hij bij zijn droomvrouw aan,
die naar hem lacht:
'Ik heb hier binnen op je gewacht...'

Bejaardenseks

We strelen elkaar
in het diepe duister.
Een engel omarmt ons
in tedere kluister.
Geen rimpels meer
in ons oude gezicht,
we zijn eeuwig jong,
slechts door liefde verlicht.

20

Grafschrift

Hier ligt mijn stoffelijke rest
voertuig in 't Aards bestaan.
Kreeg een astrale mantel
ben op reis gegaan.

Nu ben ik bij mijn vrienden
verwanten in de geest.
Allemaal helder-zienenden,
dat verheugt me het meest.

Parabel

Twee mieren vechten om een muggenlijk.
Ze duwen draaien trekken
tot een van beiden zal verrekken.
Ze hebben allebei gelijk.

Ik kijk ernaar
en stel me voor
dat een wezen ons observeert.
Zoals de mieren mij niet zien
-ik ben te groot voor hen misschien-
zo zien wij dat wezen niet
dat reikt tot voorbij
ons verschiet.
Verbijsterd aanschouwt het
ons menselijk gewoel,
vechtend en zwoegend
zonder doel.

21

Backstage flarden

voor Kristel Fliervoet

Alles hangt samen:
als je een haar uit je reet trekt,
springen de tranen in je ogen.
Mannen kunnen remsporen wegpissen,
maar je kunt niet niezen als je pist,
wel als je een scheet laat.
Je houdt pas echt van elkaar
als je de pleedeur open laat staan
tijdens het ontlasten.
De vagina is het binnenste van de hemel,
de penis is de hemel van het binnenste.

VALAL

Een kopje koffie met room

Een kopje koffie met room

M'n gevoelens roer ik door de drank

Ze vloeien in één

Omarmen elkaar

Er ontstaat iets anders

Ik voel me vrij

22 Kijk om me heen

En luister naar het geruis van stemmen

En populierenblaadjes

De zon schijnt en tilt me op boven de horizon

Het zicht is goed

Een herinnering komt naar boven

Vervluchtigt weer voordat ik 'm kan lezen.

Stilte

Tijdelijk
Laaierend als vuur
Doordringt me.
Iets dient zich aan.
Verdrongen emoties
Gedachten als verstekelingen
Zuigende obstakels
Onder de radar,
toch bespeurd.
Bliksemschichten
Contrasten
Eerlijk bedrog
Leugens in waarheid
Waar gaat dit heen?
Schimmen ontlopen elkaar,
wijken uit naar veiliger oorden.
Donkere schepen in de nacht.
Hoe laat is het?
Lippen zuigen aan een sigaret,
Je kijkt naar de wijzerplaat,
Haalt je schouders op en gaat verder.

The change

The change came suddenly
The inner child started singing
There was no holding back
People were co-operating in chaos
M.O.J.O. searchers, crossroadsurfers, lady killers and
pick up artists came together
Making humourous magic causing people to laugh
all around the globe
Those who could never reach their source started
connecting

24 Holding hands in a virtual circle
Astonished about so much stupidity
But we don't stay with that
And we do not follow the bird
But merge in intuition
While the unknown giggles
And blesses us in the morning sun

SANATAN SWEMER

Het schip ontwaakt

Leunend over de brug, rook ik mijn sigaar
Terwijl ik dromerig over het water staar
Mijn geest is fris, de dag nog jong
In m'n gedachten een zwerverssong

De plecht deint langzaam op en neer.
Het is van dat warme winderige weer
De zee een blauw en rimpelend vlak
Waarin een zilver-blikkerend vak

25

Schitterende weerschijs van opkomende zon
Vredige rust heerst er alom
Maar langzaam wordt het warmer
De schaduwen worden armer

Het schip ontwaakt, men komt aan dek
Hier en daar hoor je een gesprek
Weg zijn mijn wereld en mijn dromen
Anderen hebben haar ingenomen

Windkracht zeven

26

Op en neer
Heen en weer
Keer op keer
Hangen en steunen
Kleunen en kreunen
Moeizaam rijzen
Dan machteloze val
Naar golfdal
Plots onderbroken
Reuze klap
Spattend nat
Zilt om je oren
Houvast verloren
Godeloze smak
De hemel als een doedelzak
Horden waterbergen
Voort galopperend
Op onstuimige wijs
In oorlogsgrijs
Wapperend schuim
Als strijdbanier
Kolkend plezier
Een woeste lol
In dit eindeloos gesol
Van slingeren en stampen
Hangen en steunen
Kleunen en kreunen.

Ruzie

Na de explosie
Van ruzie
Komt stilte
Met wegdrijvend
Gerommel
Van onweer
Naar een vacuüm
Dat zich vult
Met gevoelens
Welks kleuren
Veranderen
Als een toverbal
Die kleiner wordt
Tot niets
Ruimte geeft
Aan tranen
Over de harmonie
Die verbroken is.

27

Kraai

Op het bruine water
Van de snelstromende Ganges
Voer een kraai
Staande op een drijfhout
Waarin hij pikte
Op zoek naar heilige worm

IRENE KRIELAART

Wie,

op mijn ouders na,
kent me beter, langer
dan mijn broer?

28

zo vaak namen we
het leven door
deelden zorgen
lazen elkaars boeken

hoe dichtbij toch ver
gapend het gat
met gemist begrip

ik ben ik
jij bent jij

Ich höre die Fernen Dingen sagen
die ich nicht ohne Freund ertragen
nicht ohne Brüder lieben kann *

*Vrij naar Rainer Maria Rilke, Der Schauende, uit
Das Buch der Bilder

Eindelijk weer, Egmonds rondje

Voor Renny

Het mos lijkt bijna licht te geven
stralend groen langs het kronkelpad.
je wijst me op de contrasten
van winters helmgras, donkere bosrand
zandpad en
het mos.

Je zou het zo kunnen schilderen
door jou zie ik zoveel meer,
het sprookjesbos met de heuvels
het in elkaar overlopend
groen in de mist
geen enkele wandelaar
slechts een konijn
wat paardjes
zelfs die hebben bij jou alle nuances.
jij ziet
ik zoek de woorden
voor ons.

Verweesd

zit ik op de bank
met ijskoude handen:
de geraniums moesten nodig naar binnen
nachtvorst komt.

Op de bank
kleine, wittige zakdoekjes
-ze dwarrelden uit al haar zakken,
ik vond er al zo'n twintig-
als laatste groet van haar
wier leven zo

30 verweven met het mijne,
wuijt ze me toe,
weefster van dromen,
van verten
van ver.

Daag, dag mama.

Bruis

zoals de zee nadert
en terug treedt, maar altijd
weer en steeds opnieuw,
wens ik, dat ook jij en ik
zo stromend, altijd maar
en dan weer vlak en stil
tot aan de einder
en altijd maar.

Onvervuld

Ze zou fietsen over de Brink
één kind voor
één achterop
een bos bloemen aan het stuur
ze zou hem op het terras ontmoeten.

Ze zouden rijper worden
groeien en dankbaar zijn
als het huis doorging
-nieuwbouwwijk bij het dorp-
als zijn baan zeker was
als zij werk vond
als ze vruchtbaar waren

als ze bij elkaar bleven.

DESIREE VAN WOERDEN

Heroes in hiding

While great heroes become great beasts,
admiring themselves
in the vain mirror of fame and honour
waging wars on the innocent.
We humble ourselves
in the mirror of compassion
weeping for our lack of it.

32

We may never know what rumbles in the skies above,
what battles are fought out over our heads
in whose plots we have a part,
or how we were designed.
What may arise from our own sick minds,
when someone hits a button hard,
remains a cold and ugly fear,
a secret that drags our souls from us,
as we hope we won't find out.

Never on the news, we are,
living out our little lives, hiding
in between dark places.
While all our dreams may fall apart,
we still build little paradises
from the shards of our broken hearts,
that have learned to care.
Great heroes who dare to love.

Haar ware naam

Een gedrocht wordt geboren
in een donkere spelonk
waar zij in stilte alles weet
wat geweten wordt,
behalve dat zij een gedrocht is.

Haar eerste ademtucht,
waait uit haar vochtige mond
en blaast liefde in de aarde,
die zo gronderig geurt
in haar donkere hol.

In het eerste moment,
kent het gedrocht haar ware naam.
'Ik ben Liefde!'
Gonst in het rond
en ze staat op.

33

Vervuld, vol vertrouwen,
haar pasgeboren klauwen, uitgespreid,
klaar om te omhelzen,
verlaat Liefde haar
godvergeten grot.

De klaarlichte dag
pakt haar hart, blikkert,
verblindt en schroeit, brandt
Liefde brult! Ongekende ellende
zindert in de lucht.

Liefde ontmoet Licht!
Haar dichtgeknepen ogen,
nog verscholen in de kassen,
maken zich klaar voor de schoonheid,
die haar alom omringt.

Ze strekt haar armen uit,
verlangend tuit Liefde haar lippen,
als ze volop stralend in de zon
de volheid van haar hart,
volledig uit wil laten stromen.

Zo opent ze haar ogen
en ontmoet gedrochten,
verwongen gezichten, grommende bekken.
Met klauwende handen,
grijpen ze Liefde beet.

34

Hun met angst doortrokken blikken
en sidderende lijven,
vervullen haar met deernis.
'Ik heb jullie lief,'
grauwt ze, zo innig als ze kan.

'Durf jij ons te beminnen?'
schimpen de mensen: 'Wanstaltig wezen,
wel eens een spiegel gezien?
Wil jij misschien nog meer
van zulke monsters baren?

Jij bent goed om te haten!
en op Liefde laden ze al hun pijn.
Maar terwijl ze haar bespotten, verminken,
en verkrachten en trachten,
al het goede uit haar te slaan,

is Liefde stil. Te midden
van een uitzinnig woeste menigte,
laat ze meedogend een traan.
En zo blijft zij als enige
steeds trouw aan haar ware naam.

MIREILLE BULDEO RAI

Het strand

Bladeren ritselruizen
Helmgras deint dwepend
Overgeleverd heen en weer
De zee rolt haar
dikke schuimkoppen golven
naar ons toe
Wit stuifzand krinkelkronkelt
vluchtig als vele slingerslangen
het strand over
En wij?

Wij genieten
Wind in de rug
Rondhangend op de wind
Jassen flapperbollen
Klapwiekend vliegen we weg

Verloren

Vervlogen tijden
Regende het maar weer eens
Dan deed ik mijn kaplaarzen aan.
En ging ik er in staan
En door en door nat worden
En regendruppels opvangen met mijn mond
En stampen en springen in plassen
En dansen in het rond
In plaats van klagen.

Nieuw straatje

Vandaag liep ik een rondje in de buurt.
Ik postte twee brieven.
Op elke straathoek vroeg ik me af:
Welke kant maakt me gelukkig?
En ik kwam in nieuwe straatje.

ERWIN MULDER

Genieten geblazen

Wij maken alles waar jullie van genieten
Voetbalvelden bioscopen treinen
Gestichten voor de krankzinnigen
Fijnere gevangenissen
Het recht
De wet
Een heleboel geld
De schulden
Het gemak
De taarten
De wijven
Alles maken we
We kunnen niet stil zitten
Dat is ons nooit geleerd
We willen ons steentje bijdragen
De laatste hand leggen aan de waanzin

Gesprek met *the God of our own Imagination* alias de hulppomp

Toe maar jongen
Dit is de vrije ruimte
Laat het leven een bevrijding
Zijn, een opluchting
Alles is geregeld

Ja maar, ik wil eerst nog even
Ontdekken hoe ik precies in
Elkaar zit.

38

Je zit helemaal niet in
Elkaar jongen
Je bent spontaan
Voel je vrij

Een beetje geduld ja
Het leven lacht je niet
Alleen toe, het schreeuwt
Je toe. Terwijl jij klaagt
Plakt het je banden
Zie je dan niet hoe je
Met een paar nonchalante
Gebaren vanuit je hart
De poppen al aardig
Aan het dansen brengt

Als je daar nog een
Beetje voorstellingsvermogen
Bij doet kun je beginnen
Je leven te gaan dromen

Dit is het verhaal van ons allemaal

Goden en godinnen
Van de spontaniteit
Dat we elkaar hier op
De valreep in deze tussen
Ruimte mogen ontmoeten
In deze tussenruimte van
Gezamenlijke verbeeldingskracht
Dansen wij de Liberation boogie
De boogie van de vrijheid
In een eeuwigdurende stoelendans

39

Want dit is het verhaal
Van ons allemaal
Dit is het verhaal
Van de bevrijding
Niet het verhaal van
De geschiedenisboekjes
In werkelijkheid voltrekt
Zich namelijk
Een
WONDER

Wees blij en bedonder de boel
Het leven is kort
Deel alles
Zelfs als je alleen bent
Behoud het speelse
Verwerp alles dat
Vervelende vragen stelt

Zo van, waar ben je eigenlijk mee bezig,
Scherp integendeel de zwaarden
Bereid je voor op het toeval
Als je kop zeurt dattie down is
Geloof hem voor
Geen meter
Issie vrolijk
Zing met hem mee
Verbeeld je tot leven
Hemel je op
Open jezelf
Laat je inkleuren
Xx het bestaan

Manipulatieve dwaalpraatjes (long version)

Mijn leven op de inhaalstrook

Rijmen is wat ik doe oma
En daar hoort een bepaalde levensstijl bij
't Is waar ik glijd nog steeds, mijn pad is glad
Lessen komen in steeds grotere tot leven geblazen
bevestiging op me af,

Uitvergroot door glimlachende moeder natuur.

Thans

Scheppend, biddend, vanuit de helse onderwereld
poog ik de engelen te prijzen.

41

Maar ze zijn bang voor mijn trillende angstige
slurpende stem.

Mijn droomkrachtgedachten scheppen de suïcidale
happenningen om me heen en ieder orgasme
dat niet vol liefde is scheidt zijn demonen in
de onderwereld.

Mijn kunstmatig uitgerekt brein maakt overuren,
durft nauwelijks hardop te denken bang dat de burens
er wakker van worden.

Waar was je?

Brein wezen uitlaten

Opgelucht adem laten halen

Moest hem eerst overreden

en toen 's nachts

als ik lekker sliep

liet ik hem teruglezen

wat hij die hele dag

had gedacht

een dik boekwerk

met veel overbodige
herhalingen
in het geniep
uitgetypt door een
speciaal hiervoor in
het leven geroepen
notulerend piepklein
demoontje
dat het in het geheel niet erg
vond zichzelf te bedriegen
indien beloond met zijn
favoriete snoepgoed
kortademig schijngeluk

SARAH MORTON

Spreken tegen de wind

Ik spreek tegen de wind,
mijn woorden richting haar.
Ik spreek met de bomen,
omdat alles kaal en desolaat is.
De externe leegte weerspiegelt
mijn innerlijke leegte.
Met de wind mee praten,
lijkt zinvoller dan praten tegen mensen.
De wind huilt met mij mee
en zij hoort de wind ook.
Als ik maar half zo slim zou zijn als zij,
zou ik hier mijn tijd niet uitzitten.

GERBRAND MULLER

Begin van een litanie waarvan het einde voorlopig niet in zicht is

Omkering van de allianties!
Met de adders, leeuwen, gieren, tijgers
Blaast Vermoorde Onschuld
(Voor zijn daden zijn geen woorden
Moge zijn ziel

44 In de hel gaar smoren in zijn eigen gif
En in dat van het door hem gebaarde addergebroed!)
Blaast Vermoorde Onschuld
De aftocht
Een dief in de nacht.

En keert weerom!
Gekropen in de huid van wie nu weer?
Het was niet waar
Natuurlijk!
Het was een vergissing!

Dat eist zijn tol!

Nu bidden
Wat gebeurt er niet allemaal
Die loopt die voor de voeten
Schiet hem dood
Of was het de ander
Kwam voorlangs
Zag hem niet.

Bidden ja
Want er is hoop
Wij zijn gevlucht!

Wat gebeurde er?
Goede vraag!
Er waren de molshopen
Toen waren die weer weg
Lege straten, lege pleinen
Taai gras tussen de stenen
En je moest niet kijken naar wat er in de rivier dreef.

Dus daar zijn we dan!
We staan hier echt te kijken!
Bijvoorbeeld hoe ze hier iets zeggen
De voors en tegens tegen elkaar afwegen
Zo heel precies
Ze zijn hier groot in kleine dingen
Dat zeg ik niet goed
Maar in de hoofden van de mensen zitten vakjes
Zo houden ze de zaken gescheiden
De waarheid van de leugen
Het rechte van het kromme
De ernst van de dwaasheid
De werkelijkheid tegenover het verzinsel
De regel tegenover de uitzondering
Het vierkante tegenover het ronde
Het zinnige tegenover het onzinnige
Netjes!
Ik zeg maar hoe ik het zie
Het is mijn interpretatie
Ik weet niet of die klopt
Want ik zie alleen de buitenkant

En er zijn de woorden achter de woorden
Ik begrijp vaak niet wat ze tegen me zeggen
Wat ze echt zeggen
Dat ligt vast aan mij
Soms vraag ik me af of er wel zoiets als 'echt' bestaat.

46 Ik ben een schim
Ik begin maar te bestaan
Er is zo veel wat ik nooit heb willen zeggen
Nooit heb willen denken
Er was geen tijd
Elke dag had aan zichzelf genoeg
Zogenaamd
Zogenaamd waren er geen woorden voor
En laten ze nu nog maar wegblijven
De woorden
Als ze komen is het vroeg genoeg
Mijn gedachten zijn trouwens een vergissing
Ze zijn niet de bedoeling
Net als ikzelf.

Ikzelf!
Riep daar iemand?
Alsjeblieft zeg!
Jij zei niets
Ik ook niet.

Maar niemand heeft ons nog vermoord!
Dus moesten we hier maar blijven
Hier weten ze hoe laat het is
Controleren de voortgang
Verwijzen zo nodig
Goed, breek hun de bek niet open

Maar neem hun dat eens kwalijk!

Had ik dit niet mogen zeggen?
Ik begrijp soms niet wat ik zeg
Er wordt me veel in de mond gelegd
Ik ga daarover nadenken
Als er ruimte in mijn hoofd komt
En dat gaat gebeuren!
Ik voel me al lichter
Ouder en wijzer soms
Bij tijden weer een kind.

En ik ben dankbaar!
Had ik dat niet het eerst moeten zeggen?
Maar ik heb nog niets gezegd
Nog niets!

Onderstroomboven Magazine 6.0

Het Onderstroomboven Magazine is een uitgave van Artscience, een van de uitgeverijen van Boekencoöperatie Nederland U.A. (Boekcoop). Tel: 06 22331342 (Ewout)

Het eMagazine wordt per email verspreid onder de leden van het collectief, die het weer doormailen aan vrienden, familie en bekenden. Daarna is het als eboek en in papieren vorm te bestellen bij ***www.boekenroute.nl***

De uitgave wordt verzorgd door het schrijvers- en beelderscollectief Onderstroomboven, onder redactie van Sarah Morton, Gerbrand Muller en Ewout Storm van Leeuwen.

redactieonderstroomboven@gmail.com

Vormgeving: studio Boekcoop

25 oktober 2014

Nummer 6.0

Jaargang 2

ISSN 2214-2878

ISBN 978-94-92079-00-8 (papieren versie) € 5,90

ISBN 978-94-92079-01-5 (eboek) € 3,00